

[संवत् २०५१ सालको पुरस्कार 'जगदम्बा-श्री' श्री इन्द्रबहादुर राईलाई र सोही सालको 'मदन पुरस्कार' 'सही शब्द' भन्ने ग्रन्थको लागि त्यसका रचयिता श्री फादर विलियम बर्कलाई समर्पण गर्न संवत् २०५२ साल आश्विन १३ गते रोज ६ का दिन आयोजित समारोहमा गुठीका अध्यक्षले गर्नुभएको स्वागत भाषण । यो भाषण 'नेपाली' त्रैमासिक अङ्क १४४ वाट उद्धृत गरिएको हो ।]

ॐ असतोमा सद्गमयः तमसोमा ज्योतिर्गमयः
मृत्योर्मा अमृतं गमयः ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

मित्रहरू !

स्वागत वक्तव्य पढ्नुभन्दा पहिले म तपाईंहरूलाई दुई अमर आत्माको स्मरण गर्न आह्वान गर्दछु । उहाँहरू दुई जना नै हो यस समारोहका कारक तत्त्व । प्रसङ्ग परेकाले भनौं पूर्व नेपालमा, धनकुटा तेह्रथुमका डाँडाकाँडाका सोका गाउँलेहरू यी दुईलाई नदेखीकनै नचिन्हीकनै थिनलाई अभिनन्दन गर्दछन् "मदन राजा जगधम्भे रानी" भनेर । तपाईंहरूमध्ये पनि अधिकांशले लेफिटेनेन्ट जनरल मदनशमशेर र रानी जगदम्बालाई देख्नुभएको थिएन होला । भए पनि उहाँहरूको फोटोलाई नै हेरेर उहाँहरूको स्मरण गरूँ र आजको समारोह सुरु गरूँ—

बन्धुगण,

स्वागतका शब्द बोल्ने काम सचिवज्यूले फेरि मेरो पोल्टामा हालिदिनुभयो । सधैं उही कुरा सुगाले बोलेजस्तो गर्नु रमाइलो लाग्दैन । तर यसपटक भने रमाइलो भयो । यसपटक साँच्चिकै 'सात समुद्रपारि'बाट पाहुना पाल्नुभएकाले स्वागत पनि स्वादिलो हुन पुगेको छ । त्यसैले, म सबभन्दा पहिले नै रेभरेन्ड फादर विलियम बर्कज्यूलाई स्वागतम् भन्छु । सात समुद्रपारि नभए पनि सात डाँडा, सात सय डाँडापारिबाट आउनुभएका अर्का अभ्यागत श्री इन्द्रबहादुर राईलाई पनि त्यस्तै न्यानो स्वागत अभिवादन गर्दछु ।

संवत् २०१२ सालमा 'मदन पुरस्कार' संस्थापना गर्दा रानी जगदम्बाले ल्याप्चे लगाएर रजिस्ट्री गरेको दानपत्रमा 'स्वदेशी या विदेशी व्यक्तिले नेपाली भाषामा लेखी प्रकाशित गरेको कृतिलाई' 'मदन पुरस्कार' दिइने छ भनेको कुरा ४० वर्षपछि वास्तविक रूपमा चरितार्थ भए जस्तो मलाई लागेको छ। हुन त भारतीय नागरिक पारसमणि प्रधानलाई २०२५ सालमा पुरस्कार संस्थापिका स्वयम्ले पुरस्कार समर्पण गर्नुभएको हो तापनि अज फादर वर्कलाई यसरी सम्मान गर्न पाइएको छ। यो गरेको देख्दा रानी जगदम्बाको आत्मालाई पनि ईप्सित कुरा पाएको प्रसन्नता भएको होला भन्ने लाग्दछ।

दार्जिलिङवाट पाल्नुभएका अरू मित्रहरूलाई पनि म स्वागत गर्दछु। सधैं मैले भन्ने गरेको एउटा कुरा आज पनि नभनी सकिन्न। हाम्रो समारोह भव्य, ठूलो रूपमा हुँदैन, सक्षिप्त हुन्छ, निम्तालुहरूको सङ्ख्याका हिसाबले पनि। त्यसैले देशविदेशका सबै कवि लेखकहरूलाई हामी यहाँ भौतिक रूपमा स्वागत गर्न सक्तैनौं, यहाँ पाल्नुभएका तपाईंहरूलाई हामी प्रत्येक नेपाली कवि, लेखक र भाषासेवीहरूको प्रतिरूपमा लिन्छौं। त्यसैले, असङ्ख्य हाम्रा कवि लेखक कलाकारहरूमा प्रतिनिधि स्वरूप तपाईंहरूको म स्वागत गर्दछु। कवि नाटककार बालकृष्ण समको एउटा उद्गारबाट तपाईंहरूको अभिवादन गर्दै आफ्नो स्वागत वक्तव्य टुङ्ग्याउँछु-

अंजुलीले दिए अर्घ्य विसी सागरको जल,
सूर्यको छवि विसैर गरे आरति बत्तिले,
यत्रो हराभरा पृथ्वीलाई विसैर एउटा
बोहोतामा लिई पुष्याञ्जलि सम्म चढाइयो;
तर सद्भक्तिको गोल विश्वभन्दा विशाल छ !